

DE LAATSTE LES

Oorspronkelijke titel *Aufgeputscht*
Verschenen bij GRAFIT Verlag GmbH, Dortmund
© Oorspronkelijke tekst Horst Eckert
© Nederlandse vertaling Marga Caljé en
uitgeverij de Rode Kamer 2010
Redactie Ton Lelieveld
Omslagontwerp Rolf van Kammen
Lay out Rough Design, Haarlem
Druk- en zetwerk Print Support 4U, Meppel
1e druk september 2010
ISBN 978 90 78124 33 7

www.rodekamer.nl

Horst Eckert

De Laatste Les

Literaire thriller

Vertaald door Marga Caljé

Uitgeverij de Rode Kamer

Dankbetuiging

Zonder de kritische begeleiding en aanmoediging van talrijke vrienden zou deze roman niet geworden zijn wat hij nu is. Mijn dank gaat uit naar alle mensen bij de politie en uit de 'scene' die me tips en advies hebben gegeven. Dat geldt ook voor de velen die me vanuit hun deskundigheid op muzikaal of medisch gebied geholpen hebben.

Bovenal gaat mijn dank uit naar mijn vrouw en mijn broer.

PROLOOG

Toen Nicole wakker werd deed het daglicht pijn aan haar ogen. Twaalf uur, zei het groen oplichtend display van de videorecorder. Toto had blijkbaar in de gaten dat ze wakker was geworden. Kwispelend en zachtjes hijgend rende hij tussen haar en de gang heen en weer. Uit de kamer ernaast klonk gekreun.

Nicole pelde zich uit haar slaapzak. Haar T-shirt was nat van het zweet en het leek alsof ze in elke vezel van haar lichaam spierpijn had. Onder de tafel vond ze haar trui. Die stonk en zat vol hondenharen, maar daar was ze aan gewend. De pijn was erger en ze begon nu ook nog te beven.

Toto keek haar aan, hield zijn kop scheef en jankte. Het beest moest uitgelaten worden, maar Herbie en Trixi, die dat eigenlijk moesten doen, keken niet naar hem om. Die dachten maar aan één ding.

In een van de smerige kopjes op de keukentafel vond Nicole een restje koffie van gisteren. Ze deed er een paar eetlepels suiker bij. Energie, zo kon ze op de kosten van eten besparen. De laatste slok bestond uit een zoete brij. Verder was er niets te eten; de groene schimmelplek op het aangesneden brood was sinds gisteren alleen maar groter geworden.

In Herbies jasje vond Nicole geen geld, maar wel een halfvol pakje shag dat ze in de zak van haar spijkerbroek stopte - de prijs voor het feit dat hij haar gisteren had gepakt toen Trixi naar de sociale dienst was. De viezerik. Even had Nicole overwogen haar slaapzak op te pakken en ervandoor te gaan. Maar waar moest ze heen? Bij de kiosk aanpappen met een eenzame opa? Die zou het niet laten bij wat gefriemel. Dakloos worden? Net nu het, ondanks het begin van de lente, nog steeds kon gaan vriezen? Hier was het warm, de sociale dienst betaalde voor Herbie en Trixi de huur en Nicole had trouwens met de gejatte videorecorder betaald voor een plekje op de keukenvloer waar ze haar slaapzak mocht uitspreiden.

Het gekreun ging nu vergezeld van een diep en aanhoudend gegrom. Deuren waren er niet. Herbie en Trixi hadden ze, op de voordeur na, verkocht aan de Bosniër die af en toe kwam kaarten. Evenals de lampenkappen, de badkamerspiegel en de wasmachine die ze van de sociale dienst hadden gekregen. Nicole sloop hun kamer binnen - ergens in de chaos van bierblikjes en borden vol peuken lag haar bomberjack. Ze wilde niet storen, maar het dier streek hijgend langs haar benen en blafte.

– Hé, breng poen mee als je terugkomt, zei Trixi hees terwijl onder het dekbed Herbie zwaar ademend doorging met waar hij mee bezig was. Voor je veertien jaar vreet je niet weinig. Vergeet het huishoudgeld niet, hè?

Nicole maakte dat ze buiten kwam. Zelfs als ze met seks bezig waren dachten die ouwe zakken alleen maar aan poen. Walgelijk. Nicole gaf de hond een trap zodat hij haar niet achterna kon lopen en trok de voordeur met een klap dicht. Toto moest maar op hun bed pissen als zij hem niet uitlieten. Nicole checkte haar jaszakken: spuit, lepel, aansteker, alles zat er nog in.

Een koude oostenwind deed haar jack opbollen en Nicole dook een portiek in om leunend tegen een voordeur een sigaret te rollen. De beste bedelplekjes op de Königsallee en in de Schadowstrasse waren bezet door de elite onder de bedelaars: die met een draaiorgeltje of een vlooiencircus.

Zonder een cent op zak ging ze langs bij de punks die voor het warenhuis Carsch zaten, maar zij hadden zelf last van onthoudingsverschijnselen en hadden geen shot over. Met de metro ging ze naar het Centraal Station, maar geen van de dealers wilde haar iets geven, hoezeer ze ook als een klein kind jammerde en smeekte. Intussen deed elke beweging haar pijn en door de kou begon ze te bibberen. Ze warmde zich een paar minuten in het inloopcentrum van de kerk op het station, waar ze van een vrouw een appel kreeg. Terwijl ze naar buiten liep gooide Nicole die in een prullenbak - van dat ding zou haar tandvlees maar gaan bloeden. Bovendien stikte de schil vast en zeker van de kankerverwekkende stoffen.

Beschut door de brede dakgoten zaten een paar lui van haar vroegere ‘gang’ voor de gevel van de gemeentebibliotheek bij elkaar op dekens en stinkende matrassen. Atze sliep, hij zag er slecht uit en zijn vriendin Carola, die voor de tweede keer zwanger was, begon te huilen toen Nicole haar aansprak. Bloempje had net bij zichzelf een spuit gezet. Toen hij klaar was, gaf hij Nicole in ruil voor een shaggie zijn gebruikte filter. *Let the end begin* stond er op de sweater van Bloempje.

Omdat ze vanwege haar leeftijd bang was voor smerissen, liep ze terug naar het station en sloot zich op in de wc. Vroeger ging ze om te spuiten naar het schone toilet in de gemeentebibliotheek, maar in het blauwe licht dat daar twee weken geleden was aangebracht, konden de junkies hun aderen niet meer vinden. Voor gewone mensen waren mensen zoals zij uitschot, dacht Nicole bitter. Het was slechts een kwestie van tijd voor men haar oude

‘gang’ van de Bertha von Suttner Platz zou verjagen.

De betegelde vloer van het stationstoilet was smerig, in het hokje naast haar zat iemand reutelend te hoesten. Nicole drukte op de doorspoelknop, schepte water uit de wc-pot en verwarmde boven de vlam van haar aansteker de lepel met een klein bruinachtig bolletje erin. Het mengsel dat ze in een ader van haar arm spoot was veel te waterig: ze voelde nauwelijks een flash.

Op de Konrad Adenauer Platz stonden twee agenten in burger te kletsen met een groepje Turkse dealers. Nicole liep er met een grote boog omheen en stapte in tram 708. De drugslijn heette die in de krant. Een zwarte man lachte naar haar en liet haar een piepklein aluminium pakketje zien dat haar het paradijs op aarde leek. Maar toen ze hem duidelijk maakte dat ze het niet kon betalen, stopte hij het pakketje weer weg. Twee haltes verder stapte Nicole uit.

Het schemerde al. Haar laatste hoop was de Charlottenstrasse. Voor de seksshop stond Chrissie die indertijd in Iserlohn bij haar op school zat, twee klassen boven Nicole. Het uitgemergelde meisje met piekhaar had nog niemand opgepikt en zat er helemaal doorheen. Ze praatten wat over de moordenaar uit Berlijn die het op hoeren had voorzien, Chrissies lievelingsonderwerp, toen hun een witte Volvo-stationcar opviel: de bestuurder cirkelde drie keer om het huizenblok voor hij eindelijk een besluit nam.

Chrissie vlijde haar magere benen op de stoel naast die van de bestuurder.

– Ik schrijf het nummer op en wacht op je, riep Nicole haar achterna. Maar ze had niets om te schrijven bij zich en na een poosje bleek ze het nummer van de auto te zijn vergeten.

De onthoudingsverschijnselen werden steeds heftiger. Nicole viste een gebruikt plastic bekertje uit de prullenbak naast de snackbar en begon weer te bedelen. Ze walgde van de mensen die voorbij kwamen: alleen maar arme hoertjes, vieze kerels, smerissen die voor niks wilden en gebruikers die er nog ellendiger aan toe waren dan zij. Toen Chrissie na negentig minuten eindelijk weer opdook, lag er twee euro in Nicoles bekertje en een munt van twee lire die de een of andere grappenmaker erin had gegooid.

– Hoeveel heb je? vroeg Nicole.

– Twintig, antwoordde haar vriendin.

– Niet meer?

– Verdien het dan zelf. Dan merk je hoe klote het is. Als je eens wist wat

die vent daar ook nog allemaal voor wilde.

Chrissie was kwaad en onrustig, maar toch kreeg Nicole van haar een snuffje van de kwart gram die ze in ruil voor het blauwe bankbiljet van een dealer had gekregen.

In een portiek gebruikten ze spug om hun dope te koken. Nicole prikte de spuit tussen twee littekens aan de binnenkant van haar elleboog. Ze zoog wat bloed op uit de ader, daarna spoot ze de roze saus langzaam in haar bloedsomloop - ook dit shot haalde niet veel uit. Het spul was te vaak verdund.

Chrissie had geen zin om nog een keer te gaan tippelen. Nicole sloeg de kraag van haar jack omhoog en strompelde verder. Het was gaan motregegen.

Ondertussen was het even na half tien. Een groepje Arabieren stond Nicole op straat na te fluiten. Ze jammerde tegen hen over haar beroerde situatie, waarna de jonge mannen haar begonnen te betasten. Een van hen beloofde haar vijf euro voor een tongzoen. De man nam er alle tijd voor terwijl zijn drie dagen oude baard langs haar huid schuurde. Nicole ontdekte een Rolex aan zijn pols en vervloekte het feit dat zij niet zo handig was in het jatten als Bloempje of Atze van de bende achter het station.

Een tweede Arabier bood haar een halve gram aan als ze met hem mee naar huis ging, maar dat weigerde Nicole.

– Rot dan op, vieze hoer! siste de man met het zwarte haar. Toen Nicole haar vijf euro opeiste, oogstte ze slechts gelach en nog meer scheldwoorden.

Nicole liep de Immermannstrasse in. Ze sloeg haar armen om haar bibberende lijf terwijl ze tegen de etalage van een Japanse supermarkt leunde die al lang gesloten was, de munten rinkelden in het bekertje. Misschien had ze het aanbod van die Arabier niet moeten afslaan, dacht ze.

Ze begon te schreeuwen, maar geen hond draaide zich naar haar om. Drie keer probeerde ze een sigaret te draaien, ze kon echter het papier niet stil houden en liet de tabak op straat vallen.

Er kwam een man de straat inlopen en zonder na te denken hield Nicole hem het bekertje onder zijn neus. Hij was nog geen dertig en in zijn lichte pak onder de dunne zwarte jas zag hij eruit alsof hij geld had.

- Eén euro voor wat eten?
- Hé, kleintje! Ben je zo ver heen of doe je alsof je me niet kent?
- Pit?

Hij grijnsde breed en streek over haar haren.

– Hè, hè, eindelijk.

– Ik heb een shot nodig, Pit. Heb jij iets? vroeg Nicole ongeduldig, maar eigenlijk verwachtte ze niets. Pit deed iets met muziek. Ze hadden elkaar leren kennen in een disco en ze had hem een paar keer opgezocht in zijn platenwinkel. Dat was nog voor ze aan de naald was, misschien een half jaar geleden - een eeuwigheid. Ze hadden samen pillen geslikt en waren op jungleklanken giechelend door de winkel gevlogen. Hun eerste trip, geen slechte. Daarna had hij toenadering tot haar gezocht, maar toen ze zei dat ze dat niet wilde had hij dat gerespecteerd. Ondanks zijn pillen was hij in wezen een burgerlijke jongen en slechts één aspect van designerdrugs fascineerde hem: je kon er meer geld mee verdienen dan met platen. Hij zette grote ogen op.

– Allemachtig, meisje, het is haast niet geloven.

– Geef me dan tenminste wat geld.

Ergens klonken voetstappen, Pit keek om zich heen.

– Je moet van dat spul af, kleintje. Je bent te jong voor de naald.

– Houd je vrome praatjes maar voor je. Voor de naald is iedereen te jong of niemand.

– Je beeft. Ben je ziek?

– Ga weg, je werkt op m'n zenuwen.

– Ik zou codeïne voor je kunnen regelen.

Wat een onzin. Met hoestsiroop kon je hoogstens een paar roturen overbruggen. Een vervanging was het niet. Ze draaide zich om en wilde weglopen.

– Ik wil je toch alleen maar helpen, meisje.

– Ik weet heel goed wat jij wilt. Ze struikelde, maar kon zich nog net staande houden. Ze weerde Pit, die haar te hulp wilde komen, af en slofte verder.

– Wil je van de drugs af of niet? vroeg Pit terwijl hij naast haar kwam lopen.

Ze bleef staan.

– Wat denk je? Haar gebaar was te wild: de munten belandden in de goot.

Pit bukte zich. Hij maakte zijn vingers vuil, de rand van zijn jas hing op de straatstenen en dat allemaal voor een schamele vier euro en vijf cent.

– Je kunt een tijdje bij mij logeren, zei hij met een blik over zijn schouder. We doen een kuur met codeïne of methadon. Ik kom daar gemakkelijk aan. Heb ik al eens eerder gedaan, voor een vriend. Als je weer fit bent zorg ik voor een baantje. Mijn vriend is nu geluidstechnicus en mixt de coolste platen. Jij kunt het ook. Je moet het alleen willen.

– Je bent toch zelf een ouwe junk.

– Die pillen van mij, dat is iets heel anders. Die ben ik de baas, niet omgekeerd. Die verruimen het bewustzijn af en toe en geven je kracht. Heroïne maakt alleen maar suf. Je moet onderdeel zijn van het universum, niet afhaken. Peace and harmony is het parool.

Ze woog ze tegen elkaar af: het gezever van Pit of Herbie met zijn ge-graai.

– En de tegenprestatie? Niemand deed haar ooit iets cadeau. Niemand behalve Chrissie.

– Niets. De kosten voor de kuur en de huur houd ik in op je loon als je later werkt. Ik heb een idee. Ik ga je leren hoe je cocktails mixt.

Een fantastisch vooruitzicht: barslaafje in een technodisco. Waarschijnlijk zou ze zijn bewustzijnverruimende pillen moeten verkopen. Maar het woord codeïne gaf de doorslag; ze kon er altijd nog mee kappen.

– Oké. Ik moet alleen even snel mijn spullen ophalen. Waar woon je?

– Hé, zo snel gaat het niet.

– Wat is er nou opeens?

– Ik moet eerst nog een paar dagen weg. Naar het buitenland. Op zoek naar nieuwe handel. Zaterdag over een week ben ik weer terug. Dan kun je naar me toe komen.

– En tot die tijd?

– Oké, ik kan je wel wat geven. Op voorwaarde dat je echt voor mij komt werken. Beloofd?

– Natuurlijk. Kan ik niet alvast bij je intrekken? Ik kan ook op je huis passen zolang je weg bent.

Pit schrok van een geluid en keek om zich heen.

– Nee, dat gaat helaas niet. Er logeert momenteel een ... familielid bij me. Nicole zag dat hij loog. Voor Pit vormde zij een veiligheidsrisico.

Waarschijnlijk dacht hij dat ze alles bij hem thuis waar ze geld voor kon krijgen weg zou halen. Terecht.

– Ja maar, weet je, ik heb nu last van onthoudingsverschijnselen.

– Kom maar mee, ik heb een paar kalmerende middelen in de auto. Je kunt alvast beginnen met de kuur en als ik dan terugkom, ben je clean. Hij pakte Nicole bij haar arm en begon te lopen.

Opeens was er alleen nog maar sprake van kalmerende middelen - medicines (medicijnen) in het jargon van de scene. Over codeïne werd niet langer gerept. Misschien waren het genoeg tabletten om ze te ruilen tegen een fatsoenlijk shot. Er raasde een auto voorbij.

– Wat is er eigenlijk met jou aan de hand? vroeg Nicole. Ik word helemaal gestoord van je, je loopt constant om je heen te kijken.

Pit lachte - zenuwachtig.

Ze voelde dat er niets te lachen viel.

– Ben je op de vlucht of zo?

– Onzin. Er zijn alleen, ik bedoel, er zijn een paar mensen die ik op dit moment liever niet tegenkom. Zakenpartners. Misverstanden. Ik regel dat als ik terug ben. Het is niet echt een probleem.

Nicole had gehoord dat een te grote dosis xtc paranoia kon veroorzaken. Als je Pit hoorde praten over de kracht en het onderdeel zijn van het universum, zou bij hem best van een overdosis sprake kunnen zijn.

– Is het nog ver? vroeg ze.

– Mijn Porsche staat om de hoek in de parkeergarage.

Pit verdween door de ingang. Ze volgde het krakende geluid van zijn elegante lage laarzen. Onder het betonnen plafond hing de geur van uitlaatgassen. Nicole moest aan Chrissies gruwelverhaal denken over die Berlijnse moordenaar die het op hoertjes had voorzien. Waarom was hier geen goede verlichting?

Ze betrapte zich erop dat ze luisterde of ze geen vreemde voetstappen hoorde; er klonk inderdaad een zachte echo achter haar, voetstappen van iemand die hen klaarblijkelijk was gevolgd. Ze werd een beetje bang. En dat allemaal vanwege een paar kalmerende middelen en het vage vooruitzicht op hulp van Pit.

Plotseling floepten nog geen twintig meter voor haar een paar koplampen aan. Het veertienjarige meisje bleef verstijfd van schrik staan, als een ree op de snelweg. Ze zag hoe een man met een leren jasje uit een zwarte Mercedes sprong, met getrokken pistool Pit tegenhield en hem dwong in te stappen. Achter het stuur zat nog iemand.

Nicole schrok en trok zich terug in de schaduw tussen twee geparkeerde

auto's. Ze had geen zin een rol te spelen in de film die zich voor haar ogen voltrok.

Pit verzette zich en riep:

– We kunnen er toch over praten!

De man in het leren jasje haalde uit met zijn pistool. Pit stak snel zijn armen omhoog maar de kolf raakte zijn hoofd. Hij verloor zijn evenwicht. De onbekende stootte zijn knie in Pits buik en sloeg hem nog een keer met het pistool. Pit kreunde en zakte tegen de auto in elkaar.

Nicole liet zich bevend op de met olie besmeurde grond zakken. Haar blik werd troebel. Met moeite kon ze volgen hoe de onbekende het levenloze lichaam van Pit op de passagiersstoel hees en het vastgespte, geholpen door de bestuurder binnen. Daarna bleef de man in het leren jasje even staan en keek om zich heen.

Nicoles tanden klapperden, ter hoogte van het achterwiel van een auto dook ze ineen.

Langzaam liep de man in haar richting, kwam naderbij, spiedend tussen de rijen auto's.

De stilte werd verbroken door het geluid van snelle voetstappen: tussen de contouren van de auto's dook een gestalte op die in de richting van de uitgang rende. Er viel iets van metaal op de grond, de voetstappen klonken nu verder weg en verdwenen naar buiten.

De man met het pistool zag kennelijk in dat de voorsprong van de ander te groot was. Middenin de lichtbundel van de koplampen bleef hij staan - Nicole kon hem bijna aanraken. Ze klemde haar kaken op elkaar en dwong zichzelf haar adem in te houden. Hij had een gemeen gezicht, vond ze en ze wenste dat alles slechts een droom was, een slechte trip.

Uit de Mercedes klonk gekreun en de man liep terug naar de auto. Nicole zag in de schemer van de binnenverlichting dat Pit zich bewoog. Met een harde klap viel het portier in het slot waarna de motor begon te loeien.

De banden piepten even alsof ze hevig pijn leden en een kort moment lang hulden de koplampen het meisje in een verblindend wit licht. Nicole sloot haar ogen. Toen was de grote, donkere auto verdwenen, alleen een wolk uitlaatgassen achterlatend.

Shit, dacht het meisje en liet zich uitgeput op de grond zakken. Het was bijna middernacht en ze had een shot nodig om zich weer goed te voelen. De kalmerende middelen van Pit kon ze vergeten. De band waartegen ze

leunde stonk en ze beefde op de koude, betonnen vloer. Ze verzamelde al haar krachten en wankelde naar de uitgang. Haar voet stootte tegen een metalen doosje dat de man die hen had gevolgd, bij het wegrennen kennelijk had verloren: een walkman. Ze drukte op play en hoorde een krakend geluid. Het ding begon te lopen.

Nicole stopte de dopjes in haar oren. Ze hoorde het grommen van een grote hond en kromp ineen. Ze keek om zich heen: geen ander levend wezen op het parkeerdek dan zij. Het grommen kwam uit de walkman.

Een andere hond deed ook een duit in het zakje: een snel, hees geblaf, een agressiviteit die haar deed huiveren. Een hele meute antwoordde. Van rechts, van links, zowel van heel dichtbij als van ver weg. Het klonk alsof ze te midden van een roedel afschuwelijke beesten stond die slechts op een commando wachtte om zich op haar te storten.

Eindelijk vond ze de stopknop. Haar hart ging als een razende tekeer. Ze rukte de oordopjes van haar hoofd en wilde de walkman net op de grond smijten, toen ze bedacht dat die misschien een geschenk uit de hemel was: ze kon het apparaat natuurlijk verkopen. Ook als ze haar zouden afzetten zou ze er vast en zeker nog wel een behoorlijk shot aan over houden. Ze zou de ontwenningverschijnselen nog zeker tien uur kunnen uitstellen.

Ze walgde van het leven.

Deel één

Paranoia

Zaterdag, 30 maart, *Blitz*, lokaal nieuws:

DRUGSGOLF OVERSPOELT DÜSSELDORF

Hoe kunnen ouders hun kinderen nog beschermen tegen harddrugs? Een dodelijke golf overspoelt de stad. Recherche en douane staan machteloos. Hoewel er aan de benedenloop van de Rijn het laatste jaar meer dealers zijn aangehouden dan ooit (6852) en ook meer verdovende middelen in beslag genomen dan in het jaar ervoor, loopt de politie nog steeds achter de feiten aan. Het aantal drugsrunners groeit explosief. Een opsporingsambtenaar bij de douane: 'Er is sprake van een dijkdoorbraak. Per saldo is er in het laatste jaar 118 kilo cocaïne en 136 kilo heroïne in beslag genomen, een toename van 248 procent. Er komt hier in Noordrijn-Westfalen een drugsgolf aanrollen.'

Volgens Fröhlich, de hoogste drugsrechercheur in Düsseldorf heeft de stad 'een magnetische aantrekkingskracht. De rol van Turken en Noord-Afrikanen bij de handel wordt steeds groter. De softdrugs worden verdrongen door harddrugs.' Tot de harddrugs rekent de politie ook de vaak als partydrug gebagatelliseerde designerdrug xtc. Wat deskundigen vooral verontrust: de handel wordt steeds agressiever, dealers schrikken in de concurrentiestrijd nergens meer voor terug. Inspecteur Benedikt Engel van de afdeling Moordzaken zegt: 'Een op de tien delicten met dodelijke afloop komt voor rekening van drugsbendes.'

1

Hij hoorde het ritselen en kraken van takjes heel duidelijk en hij twijfelde er niet langer aan: de voetstappen van zijn achtervolger kwamen uit de richting van de twee scheefgegroeide berken en ze kwamen recht op hem af. Zijn tegenstander rende niet meer blindelings door het struikgewas, maar liep doelbewust verder, alsof hij de sporen die Yannick bij zijn vlucht had achtergelaten alleen maar hoefde te volgen.

Yannick kroop nog dieper weg achter de struik en vervloekte de knalrode kleur van zijn jack. Een stomme, opvallende kleur. Bij het oversteken van een straat was het misschien handig, maar hier kon die kleur hem noodlottig worden. Hij keek naar de Colt in zijn hand en beefde, meer nog van kou dan

van angst. Zijn vingers waren zo goed als verstijfd. Die ander zou hem vast en zeker uitschakelen voor hijzelf de trekker kon overhalen. Hij was aan een krankzinnig spel begonnen.

Nu was zijn achtervolger nog hoogstens twintig meter bij hem vandaan, schatte Yannick. Hij bood weerstand aan de verleiding om gewoon zijn ogen te sluiten en af te wachten wat er komen zou. Maar misschien, misschien was het toch nog niet afgelopen. Weer bekeek hij zorgvuldig de muur van struikgewas en stekels rechts van hem. Was daar niet een gat achter de brandnetels, zo'n dertig centimeter lucht tussen de modderige aarde en de doornen?

Toen er achter hem een dode tak brak wist Yannick dat hij geen keus had.

Hij liet zich tussen de brandnetels vallen en kroop, zijn vingers vast om de Colt geklemd, op zijn buik onder de wilde haag van braamstruiken door. De schrammen op zijn handen negeerde hij. Hij lette niet op het geritsel dat hij veroorzaakte.

– Stop!, riep zijn achtervolger. Ik zie je!

Maar hij kroop verder. Er scheen aan het struikgewas geen eind te komen, de opening werd steeds kleiner. Yannick vocht, scheurde zich los van de stekels die zich in zijn jack vasthaakten en kroop met een uiterste krachtsinspanning onder de haag door. Eindelijk kon hij het vrije veld in kruipen. Hij hijgde en voelde hoe zijn T-shirt doornat van het zweet aan zijn lijf plakte.

– Hé! riep de stem van zijn tegenstander vanaf de andere kant. Daarop knalde er een schot.

Yannick krabbelde overeind. Aan deze kant was het kreupelhout lang niet zo dicht. Hij rende weg zonder achterom te kijken.

Een tweede schot, Yannick sprong opzij. Hij was er niet veel mee opgeschoten. Zijn tegenstander kon om het struikgewas heen lopen en hem de pas afsnijden. Yannick wist dat de ander sneller was. Groter en sterker.

Vlak voor hem klonk plotseling een luid gefladder. Hij schrok en maakte zichzelf meteen daarna uit voor bangeschijter. Het was maar zo'n stomme kraai die hij had opgejaagd. Hij bleef staan en luisterde aandachtig: niets, alleen het kabbelen van de beek vlakbij. Misschien deed de ander wel precies hetzelfde, probeerde hij hem, zijn slachtoffer, te lokaliseren.

Yannick verwierp voor de zoveelste keer het idee zich door het struikgewas

heen te worstelen, via het open veld weg te komen en zijn toevlucht te zoeken bij de nieuwbouw van het bejaardenhuis daarachter. De ander zou hem vast en zeker inhalen. In plaats daarvan trok Yannick zijn jack uit en spreidde dat uit over een struik. Een truc waarmee hij waardevolle seconden hoopte te winnen.

Snel, de helling af naar de beek waar de struiken weer dichter zouden zijn. Hij had een schuilplaats nodig, maar kon niets vinden. Te weinig dikke stammen, nauwelijks bladeren aan de takken. Hij had het weer koud - nog erger dan voorheen.

Toen hij een schreeuw hoorde wist Yannick dat zijn tegenstander eerder dan verwacht het rode jack had bereikt. Trillend zakte hij op zijn hurken, maakte zich klein. Om hem heen werd de bodem bedekt door massa's bleke, verwelkte bladeren. Als je erop trapte, maakte dat evenveel lawaai als een sirene.

Hij hoorde zijn achtervolger naderbij komen. De voetstappen hadden het ritme van zijn eigen hartslag. Yannick kwam vliegensvlug overeind, nam een aanloop en sprong over de beek, gleed uit, kreeg natte voeten en modder aan zijn knieën, snelde verder, dwars door hoog gras en brandnetels, maar al na een paar stappen struikelde hij en sloeg tegen de grond.

Bliksemsnel stond hij weer op, bukte zich naar de Colt en wilde aanzetten voor een nieuwe spurt, maar iets maakte dat hij om zich heen keek.

Yannick kromp ineen. Hij zag een glimmende, zwarte jas en ontwaarde het lichaam van iemand die zich dicht tegen de grond drukte en naar hem loerde. Had zijn tegenstander een maat?

– Ik schiet je dood, man!

Yannick haalde vliegensvlug zijn revolver tevoorschijn, gebruikte zijn linkerhand als steun en schoot in paniek het hele magazijn leeg.

Weg hier, zei zijn innerlijke stem, maar Yannicks benen gehoorzaamden niet meer. Hij vergat zijn achtervolger, dacht er niet aan om het wapen opnieuw te laden of om zich heen te kijken. Hij staarde naar de man die voor hem lag.

Het gezicht bestond alleen nog maar uit flarden huid en beenderen. De man was dood, geen twijfel mogelijk. Er schoot een huiveringwekkende gedachte door zijn hoofd: *ik heb een groot mens doodgeschoten*. De speelgoedrevolver gleed uit Yannicks klamme vingers.

Zijn broer had hem eindelijk ingehaald en legde een arm om zijn schouders. De kleine besepte dat hij zich nooit van zijn leven ook maar een kwartier voor Marvin in dit stomme bosje zou kunnen verstoppen.

Yannick nieste en begon te snikken. Hij had alweer verloren en de kleren die mamma pas een week geleden voor hem had gekocht, waren vies en gescheurd. En voor hem lag een lelijke, dode man. Dat belofde niet veel goeds.

Maar Marvin was blijkbaar een andere mening toegedaan.

– Cool zeg, zei zijn oudere broer. Een echt lijk. Opsporing verzocht! Hé, Yannick, je hebt een lijk ontdekt. Je komt gegarandeerd op de televisie!